

Del 2 af 6

Mandag den 14. juli 2008

Pis a'!

Det stod stadig ned i stolper, da vi vågnede. –Og det var voksne, veltrænede skomagerdrengene! Da det også begyndte at tordne, så markisen rystede, blev vi enige om, at sommerferien var alt for kort til våde sko og fugt i fugerne. Vi havde fået besked hjemmefra om, at vi enten skulle langt sydpå eller køre vestpå til f.eks. Nice. Jesper gad ikke frøæderne – han er mere til pastagnaskere, så beslutningen blev at køre mod Rom.

Det tog heldigvis ikke lang tid at pakke tingene sammen og i løbet af 20 min. var vi klar til at køre. Vi forsøgte at få Krølle-Beta til at fatte, at vi gerne ville føres til en campingplads lidt vest for Rom, men den svarede blot, at "der ikke kunne udregnes en brugbar rute". Nå, tak for ingenting. Den har ikke vist sig fra sin venligste side og den skal ikke skabe sig meget mere i den retning, før den bliver solgt som skrot. Vi fik desværre ikke sagt farvel til vores hundeejernaboer, da de sov længe.

Der sad en ung mand i teltet overfor os og kiggede længselsfuldt efter vores bil, da vi rev de sidste grene ned på vores vej ud. Vi ville lige tømme toiletet og spildevand samt fylde frisk vand på bilen, inden vi skred. Vi kørte op på "puslepladsen", hvor vi også lige efterlod et par træer i sølle stand – men desværre sad tappet til vandbeholderen og spildevandstappen i den modsatte side, end dér hvor man havde placeret slange og afløb på pladsen. Det kan man jo ikke bebrejde pladsens ejere, men det havde været lækkert, om der så liige havde været plads til at vende bilen. Jesper måtte "nøjes" med at tømme toilettet (thø hø ... dén øvelse er nemlig en mandeting!), og så kørte vi op for at checke ud. Der stod en anden dansk familie, der også var på vej ud og manden forsøgte forgæves at spørge, hvor han kunne fylde frisk vand på bilen. Damen ved skranken så ud som om, at det var første gang, hun var blevet stillet netop det spørgsmål, men så var det jo heldigt, at vi – der netop var blevet meget kloge på dén disciplin – stod lige ved siden af. Jeg sagde til ham, at der var et sted til formålet, men at han skulle være forberedt på, at pladsen størrelsesmæssigt var indrettet til en Suzuki Alto. De havde lejet en camper i Tyskland (ptøj, at køre gennem Europa på tyske plader, når man ikke er tysk?!) og den var væsentlig større end vores. De opgav og gik ud af bixsen og vi fik også betalt, da den danske mand kom tilbage og spurgte, hvor vi havde tænkt os at køre hen. De gad heller ikke regnen, men de var lidt mere afhængige af kilometerne, da man betaler for forbruget, når man returnerer med en lejet bil, så jeg tror ikke, at de kørte så langt væk.

På vejen snakkede vi om, at Rom var en dagsrejse. 5-6 timer i bedste fald. Pigerne kunne godt tænke sig at se det Skæve Tårn i Pisa og jeg fandt en campingplads, der ligger kun knapt 1 km. fra tårnet. Uden den store forventning om, at der var plads, ringede jeg og spurgte. Men der var plads! Krølle-Beta havde endda adressen liggende under "interessante steder". Jesper ville gerne have været helt til Rom, men han gav sig og så gik det mod Pisa.

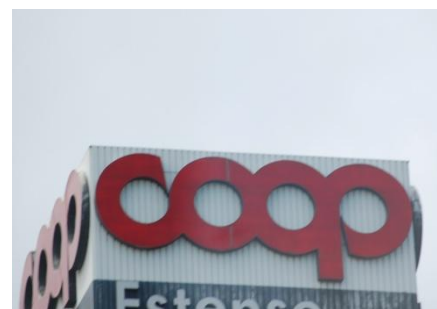
Da vi nåede syd for Gardasøen, var vejret allerede markant anderledes. Vi overvejede et kort øjeblik at stoppe og køre til Verona, men på den anden side...

Vi rendte selvfølgelig ind i lidt kø og så gik det ellers op i bjerge, ind i tunneller og over broer. Det er helt ufatteligt, hvad man når at komme igennem på de par hundrede kilometer. På toppen af ét af bjergene skulle vi ha' lidt diesel på tanken og noget koldt vand til halsen. Bilen stank, når vi åbnede vinduerne, fordi vi ikke havde fået tømmt spildevandstanken, så der blev en smule varmt i bilen, som jo ikke just er udstyret med den nyeste air-condition – faktisk ingen overhovedet. Det kunne nok være, at vi sendte en tanke baglæns til Karen-Marie og duften af Rodalon...

Der var 2-3 andre danske biler på tankstationen, hvor man i øvrigt ikke selv måtte tanke. Der løb 4-5 mand rundt og smed med dyserne. Måske for at undgå, at folk kører fra regningen?

Vi så en masse smukke landskaber, et COOP-kontor (?) og sågar et sted, hvor de var nødt til at vande afgrøderne. Det lovede fint!

3-4 timer og utallige dyt senere, når vi overhalede

lastbilerne, der i øvrigt kørte med alt muligt underligt og oftest for meget af det, nåede vi Pisa. Lisa faldt i søvn på vejen, men så var hun også i lidt bedre humør, da vi fandt campingpladsen – efter at være kørt forkert en enkelt gang. Tak, igen til Krølle-Beta. Der er ikke meget tvivl om, at hun bliver skiftet ud til fordel for en yngre model, når vi kommer hjem!

Solen skinnede og luften var mild som jeg selv!

Det var en noget speciel plads, vi landede på. Da vi checkede ind, fik vi vist, hvor "puslepladsen" lå og så fik vi ellers blot besked på at køre ind på pladsen og finde os et sted, hvor vi ville/kunne være.

Det var lettere sagt end gjort. Vi startede med at køre over og få tømt vores ekstremt ildelugtende spildevandstank. Den eneste på turen, der ikke havde godt af varmen!

Vi fik også fyldt rent vand på og så måtte vi på jagt efter en god plads. Der var spændt net henover alle pladserne, hvilket var lidt spændende, da vi bugserede swingeren på plads. Det gik – men kun lige. Det bliver mere spændende at se, når vi skal ha' den ud igen – måske tager vi hele nettet med? Så kan det ligge på taget sammen med grenene fra det forrige sted...

Da vi var kommet på plads, besluttede vi at gå op og se tårnet med det samme. Så kunne vi spise lidt mad i byen bagefter – og måske nappe en tur i poolen, hvis vi kunne nå det. Nogle af os lugtede næsten som spildevandstanken og trængte gevaldigt til et bad...

Det tog kun 10 min. at gå op til byen og tårnet med katedralen og de fantastiske bygninger. I starten så det ikke ud som om, at tårnet hældte ret meget – men da vi kom nærmere, var det meget underligt at se på. Pigerne ville rigtig gerne op i tårnet, men jeg måtte indrømme, at

jeg ikke lige var varm på ideen og Jesper heller ikke.

Der var "sort" af mennesker – dvs. der stod en hel masse negere over det hele og solgte kopivarer. Bælter, tasker, ure og smykker. Lookie, lookie...where you from? Oh, Denmark! Very good football. Larsson! (Som jo er svensker!) Nå, men vi kiggede ligeud og fik snoet os igennem, indtil vi fandt en restaurant, som så ok ud. Vi kunne sågar sidde ude med udsigt til Torre Predente, The Leaning Tower og hvad det ellers hedder.

Maria skal have ros for at forsøge sig med en "spaghetti carbonara", som desværre ikke faldt i hendes smag, men vi er nået langt, når der bliver indvilliget i at prøve.

¾ af os forlod bordet mætte og glade... dog med udsigt til en stor, grim og velkendt sky! Jeg troede, det var løgn. Vi gik hjem med troen på, at det var synsbedrag. En kop kaffe og et stykke chokolade – så var alt nok godt igen. Men det begyndte alligevel at regne. Jeg var ikke ret lykkelig, da jeg hørte de første dryp på ruden. Vi

kunne dermed heller ikke nå i poolen. Det var nu kun en lille byge der varede et kvarters tid og ikke noget, der kunne minde om det, vi var kørt fra.

Ved siden af os lå et par engelsktalende, ældre mennesker med en pige på Lisas alder. Det var godt nok en fransk bil, men de lød engelske. Jeg spurgte pigerne, hvorfor de ikke gik hen og spurgte, om hun ville lege. Så kunne de få afprøvet deres engelskkundskaber. Maria skulle lige bruge lidt hjælp til, hvad hun skulle starte med at sige – men så var der også hul igennem og det viste sig, at pigen var fra USA, hed Victoria og boede i Maryland. Hun var på tur i Europa med sine bedsteforældre, som oprindeligt kom fra Bolivia. De havde lejet den lille Peugeot 207 i Frankrig og havde kun et lille iglotelt med til at sove i. Sådan. Ikke noget med dobbeltsenge og varmt vand. Pigerne legede hele aftenen og først omkring kl. 22 blev de hevet i hver deres senge. Det gik fint med at snakke sammen – det man ikke helt forstod, var enten ikke så vigtigt, blev signaleret med håndtegn eller også kom de og spurgte efter en oversættelse. De klarede det rigtig flot.

Vi andre gik i seng med drømmen om skoldede ben og stramme ansigter.

Tirsdag den 15. juli 2008

Hættecool i badepool

Solen bragede ned, da vi vågnede. Gudskelov! Det var allerede 22 grader, da kl. var otte. Jeg vågnede (igen) kl. seks, da de første biler begyndte at forlade pladsen. Vendte mig om og prøvede at sove lidt mere – men uden det store held, da vores amerikansk/bolivianske naboer åbnede og lukkede deres bildør mindst 50 gange på en time. Nå, men så kan man da altid rumstere en smule, lave kaffe, børste tænder og flytte lidt på porcelænet og håbe, at de andre ville vågne.

Vi havde lovet ungerne en hel dag ved poolen, hvis vejret var til det – og det må man sige, at det var. Jeg fik lov til at sidde lidt og tænke over livet, mens Jesper stak af med pigerne (vores egne) til svømmebassin. Jeg sad og kiggede i vores campingbibel for at forsøge at finde næste mål, drak en kop kaffe, faldt ned af stolen, da jeg forsøgte at rejse mig, gik over til naboen for at sige, at hans baklygte lyste, men som han godt vidste, fordi det gør den på nye campere, når man lader GPS'en op (??), gik tilbage og ramte tørresnoeren med mit hårspænde, så jeg var ved at stå på hovedet, væltede ind i camperen og tog badedragt på, men glemte, at døren stod åben og gik derefter med rank ryk og skæve ben op til poolen.

Meget festligt! Det var obligatorisk at have badehætte på, når man skulle i poolen! Det var ikke smart, men til gengæld var alle stort set lige grimme. Jeg troede, at man heller ikke måtte fotografere, så jeg har kun billeder på Jespers mobil, som jeg tog, mens jeg lod som om, at jeg sendte sms'er. Jeg er bare smart.

Man tænker ikke så meget over, hvor meget solen egentlig skinner, når man har glædet sig rigtig meget til at se den. Vi havde forsøgt at smøre pigerne ind i solcreme, men de lå praktisk talt i vandet i 6 timer, og så holder det jo ikke alt for godt. Maria smed sin kærlighed på min Speedo svømmedragt og hun nåede at få nogle fine krydser på ryggen. Lisa havde Marias gymnastikdragt på og lignede en professionel cykelrytter. Jesper lignede en krebs... nej, en jomfruummer! Hans ben og mave var godt stegt.

Da klokken blev 16 blev vi enige om at gå en tur op i byen – mod at pigerne fik lov at gå i poolen igen, når vi kom tilbage. Det var som om, at der var mange flere mennesker deroppe end dagen før. Vi tøffede rundt og kiggede på souvenirjunk. Alle negerne overfaldt os, men uden held. Et "Rolex" til €12 var ikke lige sagen.

Til gengæld kom vi til at købe et par kasketter og et par Pisatårne til pigerne og en italiensk fodboldlandsholdstrøje til Jesper (!). Den klædte ham og han så helt sporty ud...

Vi blev enige om at spise tidlig aftensmad på én af restauranterne. Det skulle vise sig ikke at være den bedste idé, vi har fået. Jeg var ikke sulten, Maria prøvede et sikkert valg: Pizza med ost og skinke, Lisa ville gerne ha' en carbonara og Jesper havde lyst til noget spaghetti med "sea-food". Det havde han ikke lyst til alligevel, da han fik det serveret. Det var mere "see: junk-food". Det stank rigtig fælt. Der lå muslingskaller, hele, små blæksprutter og rå, elastiklignende ting ovenpå spaghattien, der i øvrigt var blandet med persille. Herrens hadekrydderi nr. 1!

Nå, men som sædvanlig kunne ingen af pigerne spise op, så Jesper blev vist mæt alligevel – og som sædvanlig kostede det en mindre formue.

Da vi kom retur, røg pigerne ned for at skifte til badehætte og Jesper tog med dem i poolen. Vi havde lavet en "tysker" ved at lægge håndklæder på et par stole, inden vi gik – og sørme om de ikke var ledige til os, da vi kom tilbage. Jeg fik muget ud i camperen og gik op til de andre. Jesper og jeg fik os en drink og overvejede, om vi skulle drikke os en skid på, men til de priser ville det føles som at blive poolet... nå, men vi gik hjem til vores hule, da klokken blev 20.

Pigerne skulle lige ha' brugt det sidste krudt med sjippetovene og så var det til køjs med "Find Nemo".